

Духоўныя семінарыі, дыяцэзіяльныя і манаскія, – гэта фармацыйныя месцы і, найперш, супольнасці ў дарозе (параўн. Ян Павел II, *Pastoresdabovobis*, 60). Згодна з мэтай, духоўную семінарыю можна лічыць працягам супольнасці апосталаў, сабраных вакол Езуса Хрыста, якія слухалі Яго словы, перажывалі Пасху (таямніцу збаўчай мукі, смерці і ўваскрасення), чакалі дару Святога Духа, каб пазней пайсці з даручанай ім місіяй (пасланне і заданне). † Сам працэс вучобы ў семінарыі складаецца са слухання лекцый, практычных заняткаў, самападрыхтоўкі, залікаў, экзаменаў ды іншых адукацыйных момантаў, падобных ці такіх жа, як у шматлікіх вышэйшых навучальных установах. Аднак семінарыя – гэта месца, дзе студэнты не толькі здабываюць веды, але, перш за ўсё, адказваюць на звышнатуральны дар паклікання і крочаць за Хрыстом, які выбраў іх ды надзяліў усім патрэбным, каб на гэты дар адпаведна адказаць.

Часам семінарыю слушна называюць “Школай Хрыста”. Тут кандыдаты да святарства пад кіраўніцтвам рэктара і іншых членаў семінарыйнай супольнасці штодня, з’яднаныя моцаю Святога Духа, братэрскімі павязямі, згодна з атрыманым дарам імкнуча ўзрастаць у веры і любові, моляцца, чытаюць і разважаюць над Божым словам, каб працягваць збаўчую прысутнасць Хрыста ў Касцёле і ў гісторыі.

Часта чалавеку можа перашкаджаць страх перад будучыняй, асабліва калі яна здаецца вельмі складанай. Ідучы ў семінарыю ці кляштар, вернік крочыць за Хрыстом, таму ніколі не застанецца адзін. Моц Святога Духа і Божая ласка заўсёды будуць яму спадарожнічаць.

Св. апостал Павел пісаў, што ўсё можа ў Тым, хто яго ўзмацняе (параўн.

Флп 4, 13). Гэтыя словы варта аднесці да семінарыйнай фармацыі. Кожны семінарыст і святар могуць засведчыць, што і перад прыняццем рашэння ісці ў семінарыю, і на працягу падрыхтоўкі да святарскага служэння ёсць такія сітуацыі, калі сам Бог дапамагае і дадае

Ці цяжка вучыцца ў семінары?

Аўтар: А. Аркадзь Куляха OCD, паводле catholicnews.by
13.10.2019 00:00

сіл.

Напрыканцы трэба зазначыць, што не кожны можа быць святаром ці кансэкраванай асобай. Бог выбірае чалавека да служэння, надзяляе пакліканага ўсімі неабходнымі якасцямі і здольнасцямі для таго, каб той мог фарміравацца, вучыцца, а пазней выконваць даручаныя ў Касцёле заданні. Бог таксама шануе чалавечую свабоду і нікога не прымушае выконваць Яго волю.

Не варта і “заахвочваць” кагосьці ісці ў кляштар ці да святарства, абяцаць нешта дачаснае, прыцягваць. Можна спадарожнічаць чалавеку, служыць парадай, падтрымкай і, канешне, малітвай. У духоўных семінарыях Хрыстос чакае тых, каго сам выбірае і кліча ісці за сабою.